

POSTANOWIENIE

8 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 8 kwietnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J. J.

z udziałem Gminy P.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej J. J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie

z 8 marca 2023 r., IX Ca 1123/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być, wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawcy J. J. od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z 8 marca 2023 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisów prawa, na których tle zagadnienie to wyłoniło się, oraz zaprezentowaniu argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, nie publ.).

Tymczasem skarżący w skardze podniósł jako istotne zagadnienie prawne „konieczność rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 378 § 1, art. 382, art. 385 i art. 391 § 1 i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., polegającego na przyjęciu przez Sąd odwoławczy za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji bez merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacyjne obejmowały przede wszystkim sprzeczność

ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane. Wskazać należy, że prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego w sposób swobodny, a nie dowolny i przy wszechstronnej jego ocenie, powinna doprowadzić Sąd odwoławczy do dokonania własnych ustaleń stanu faktycznego zamiast przyjęcia za własne ustaleń, które poczynił Sąd pierwszej instancji?”

Analiza uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji prowadzi jednak do odmiennych wniosków. Sąd Okręgowy w Olsztynie szczegółowo bowiem wyjaśnił, że ustalenia faktyczne i ocenę dowodów sądu pierwszej instancji uznaje za prawidłową, a zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego jest bezzasadny, bowiem z prawidłowo zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. W związku z powyższym, ocena tego Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów.

Sąd drugiej instancji wskazuje dalej, że w orzecznictwie przyjmuje się, że jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Dla poparcia swego stanowiska Sąd Okręgowy powołał się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 maja 2013 r., VI ACa 1466/13, *lex* 1342419, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, *lex* 53136. Sąd pierwszej instancji takich uchybień nie stwierdził, wobec czego podzielił w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjął je za własne. Zdaniem Sądu Okręgowego, prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkowałą wyprowadzeniem na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych, a podniesiony w apelacji zarzut błędnych ustaleń faktycznych i przedstawione na jego poparcie własne ustalenia faktyczne skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Biorąc powyższe pod uwagę, że nie można zatem uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Należy także zauważyć, że skarżący w skardze formułuje zarzuty naruszenia licznych przepisów prawa procesowego i materialnego, koncentrując się jednak głównie na przeprowadzonym przez Sąd drugiej instancji postępowaniu dowodowym i dokonanej przez ten Sąd ocenie dowodów. Zgodnie jednak z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Skarżący w skardze kasacyjnej nie wykazał także występowania innej przesłanki przedsądu w postaci oczywistej zasadności skargi. W judykaturze Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala jednak na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Wnioskodawca bowiem nie wykazał, że zastosowanie powołanych w podstawach skargi przepisów, których naruszenie miałoby wskazywać na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, było – w okolicznościach sprawy – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe.

Należy także zauważyć, że między twierdzeniem skarżącego, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona zachodzi wewnętrzna sprzeczność. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08 (nie publ.) wyjaśnił, że powoływanie się na oczywistość skargi i konieczność dokonania wykładni prawa wzajemnie się wyklucza. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu, o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[r.g.]